

Kurtuluş Savaşı'nda İngilizlerle Savaşmadık

– AliKemal · 30 Ekim 2016

"İngilizlerle savaşmadık! Türk orduları İngiliz ordularıyla karşı karşıya gelmedi! İngilizler bize tek bir kurşun bile sıkmadı!.."

Günümüzün Ali Kemalleri, yobazlık" ve "liboşluk" adeta genlerine işlemiş olan Ömer Kürkçüoğlu, Cemil Koçak, İdris Küçükömer, Kadir Mısıroğlu, Yalçın Küçük, Fikret Başkaya, Abdurrahman Dilipak ve Mehmet Altan gibi "yobaz", "liboş" ve "Marksist" tarihçi, yazar ve akademisyenler ile tarih bilgileri onların anlattıklarıyla sınırlı cahiller, "Kurtuluş Savaşı sırasında İngilizlerle savaşmadık, onlar 1921'de zaten resmen tarafsızlıklarını ilan etmişlerdi" diye ahkâm kesmekte... Bu iddiaların hiçbir "bilimsel temeli" yoktur. Bu hainlerin ve cahillerin Büyük Taarruz öncesinde İngilizlerin Mustafa Kemal'e ve Milli Harekete karşı aldıkları önlemleri, yaptıkları planları bilmemesi ya da bilmezden gelmeleri düşündürücüdür.

Türk Milli Kuvvetleriyle savaştıklarını bizzat İngilizler itiraf etmişlerdir. Örneğin, İstanbul'daki İngiliz Yüksek Komiseri, Amiral de Robeck, 1919 Haziranında Dışişleri Bakanı Lord Curzon'a gönderdiği bir raporda bu gerçeği şöyle ifade etmiştir: "Biz halen Türkiye ile savaşmaktayız. Sevr Barış Antlaşması'nın bütün Türkleri bir araya getirdiğini görerek yeni bir savaşa devam edecek miyiz?"

Sevr Barış Antlaşmasına müteakiben bir gazetecinin Mustafa Kemal'e sorduğu, "İngiltere'yle savaşacak mıyız?" sorusuna Mustafa Kemal, şu cevabı vermiştir: "İngiltere ile barış imzaladık mı ki, bu sorunun yeri olsun! Yüz kez savaş durumundayız, bin kez savaş durumundayız..."

Kurtuluş Savaşı, Doğan Avcıoğlu'nun da belirttiği gibi, aslında bir "Türk-İngiliz Savaşı"dır.

İngilizlerle savaşmadık mı? Yalanınız batsın kahrolası yobazlar ve liboşlar! Türk Kurtuluş Savaşı'nı küçültmek isteyen art niyetli çevrelerin beslediği bu yalanları yüzlerine vurmak gerek... İşte İngiliz ordularının Türk ordularıyla Anadolu'da Kurtuluş Savaşı yıllarında (1919-1922) yaptıkları belli başlı savaşlar ve çatışmalar:

1. I. Dünya Savaşı sırasında ve sonrasında yapılan "gizli", "açık" paylaşım antlaşmaları doğrultusunda Anadolu'yu işgal eden İngilizler, 15 Mayıs 1919'da Yunanlıların İzmir'e çıkararak Anadolu içlerine ilerlemelerini bizzat kararlaştırmışlar ve bu Yunan çıkarması İngiliz subaylarının gözetimi ve denetimi altında gerçekleştirilmiştir. Nitekim İzmir'in Yunanistan tarafından işgal edilmesi kararını, İngiliz Amiralî Calthorpe, 14 Mayıs 1919 tarihinde öğleden sonra İzmir valisine ve Türk komutanına tebliğ etmiştir. Ancak Yunan işgallerinin İngilizlerin tahmin ettiği kadar çok daha "kanlı" bir şekilde gerçekleştirilmesi Anadolu'da işgallere karşı bir halk hareketinin başlamasına yol açmıştır. Bu durumda, adeta "sömürgeciliğin kitabını yazmış olan İngiltere", Türkleri daha fazla "kışkırtmamak" gerektiğini düşünerek "daha temkinli" davranmaya karar vermiştir. Özellikle 1919 yılı sonbaharında İngilizler Anadolu'daki milliyetçilere karşı da daha "ılımlı" davranmaya başlamışlardır. Nitekim, Mustafa Kemal'in Ali Galip Olayı'ndan ustaca yararlanarak Damat Ferit Hükümeti'ni düşürmesine ve milliyetçilere daha yakın Ali Rıza Paşa Hükümeti'nin kurulmasına İngilizler karşı çıkmamışlardır. Dahası Ali Rıza Paşa Hükümeti'nin Mustafa Kemal'le temas kurarak Amasya Görüşmeleri'ni yapması ve bu görüşmeler sonrasında

İstanbul'da Son Osmanlı Mebusan Meclisi'nin toplanması için seçimlerin yapılmasına da İngilizler müdahale etmemişlerdir. Ayrıca İstanbul'da milliyetçilere yakın Mersinli Cemal Paşa'nın Harbiye Bakanı olmasına da ses çıkarmamışlardır. İngilizlerin bütün bu "ılımlı" adımlarının nedeni Milli Hareketi güç kullanmadan etkisiz kılmaktır. İngilizler, "Biz Türklerin düşmanı değiliz, bu nedenle Milli Harekete de gerek yoktur!" demek istemişlerdir. Nitekim bu İngiliz oyunundan etkilenen kimi milliyetçiler, (Ki bunlar arasında Kazım Karabekir de vardır). Sivas Kongresi'ne gerek olmadığını ve Temsil Heyeti'nin dağıtılması gerektiğini savunmuşlardır. Erzurum Kongresi günlerinde İngiliz subaylarından Yarbay Rawlinson, Mustafa Kemal'le ve bazı milliyetçilerle görüşerek Milli Hareketi "barışçı" yollarla etkisiz hale getirmeye çalışmıştır. Kazım Karabekir'le de görüşen Rawlinson, ona, İngilizlerin Türkiye'nin toprak bütünlüğünden yana olduklarını, Mustafa Kemal'in barış koşullarının kabul etmesi gerektiğini, İngiltere'deki güçlü partilerin Türkiye'nin bağımsızlığını savunduklarını, dahası İngiltere'nin Türkiye'nin ekonomik kalkınması için de elinden geleni yapacağını belirtmiştir. Rawlinson'un bu "bol keseden" vaatlerinden etkilenen Kazım Karabekir Paşa, "İngilizler Türkiye'yi kazanırlarsa, birkaç Türk subay ve ulemadan oluşan bir kurulun, İngilizlerin 100.000 kişinin söz dinlemediği yerlerde (İngiliz sömürgelerinde) dirlik ve düzeni koruyabileceğini ve Türk ulusunun her ferdinin İngiliz dostluğundan yana olduğunu" söylemiştir. Karabekir, Rawlinson'la yaptığı görüşmede İtilaf devletleriyle, özellikle de İngiliz İmparatorluğu'yla dostça ilişkiler kurmak niyetinde olduklarını belirtmiştir. Mustafa Kemal, 8 Ocak 1920'de Kazım Karabekir'e gönderdiği kapalı tel yazısında, bu tür açıklamalarından dolayı Kazım Karabekir Paşa'yı, üstü kapalı "uyararak", Rawlinson'un, eğer İngiliz Hükümeti'nin resmi görevlisiyse Ankara'ya gelerek Temsil Heyeti ile görüşmesi gerektiğini belirtmiştir.

Görüldüğü gibi Mustafa Kemal, bu "İngiliz oyunlarını" fark etmiştir. Bu doğrultuda Anadolu'daki sivil ve askeri yönetim üzerindeki etkisini artırmış, Kuvayı Milliye Hareketi'ni yurt geneline yaymış, özellikle İngilizlerin bulunduğu Batı Anadolu ve Boğazlar bölgesindeki Kuvayı Milliye güçlerini Ali Fuat Paşa ile daha da güçlendirerek İzmit'i ve İstanbul'u tehdit etmeye başlamıştır. Nitekim Mart ayını sonlarında Milli Kuvvetler, Kilikya'dan İzmit'e kadar uzanan bölgede egemenlik kurmuşlardır. İşte, Mustafa Kemal'in kontrolündeki ve Ali Fuat Paşa'nın başında bulunduğu Milli Kuvvetlerin Boğazları tehdit etmeye başlaması üzerine tedirgin olan İngilizler, Milli Kuvvetlere "yumuşak davranma stratejisini" bir kenara bırakarak silaha sarılmışlardır. O günlerde İngiltere'nin İstanbul'daki temsilcisi Londra'ya gönderdiği bir raporda, "İzmit'i terk edersek, İstanbul milliyetçilerin eline düşer... Mustafa Kemal'in askerleri Gebze'ye kadar geldi . Haydarpaşa ve Üsküdar'ı Kemalistlerin basmasından korkuyoruz" demiştir. İngiltere'yi silaha sarılmaya iten tek neden, Milli Kuvvetlerin, İzmit yakınlarına gelip Boğazları tehdit etmeleri değildir, ayrıca İngiltere'nin barış görüşmelerinden de istediği sonucu alamaması, Mustafa Kemal'in masa başında da İngilizlere güçlük çıkarması, İngilizlerin saldırganlaşmasında etkilidir. İngilizleri o günlerdeki Maraş olaylarını da bahane ederek Milli Harekete karşı askeri güçle saldırıya geçmeye karar vermişlerdir. Londra Konferansı görüşmeleri sırasında, 5 Mart 1920'de Lloyd George'un yaptığı şu açıklama, İngiltere'nin yeni politikasını gözler önüne sermektedir:

"Yunan askerleriyle birlikte Türkiye'de 160.000 askerimiz var. Türklerin ise 80.000. Fransız, İngiliz ve Yunanlılardan meydana gelen her iki asker, bir Türk askerini yenemez ise bu konferansı durdurup Türklerin bütün isteklerini kabul edelim!" demiş ve barış şartlarının kuvvet yoluyla savunulacağını

belirterek sözlerine şöyle devam etmiştir: "Mustafa Kemal Paşa adi bir çeteci değildir. Türk Hükümeti'nin atadığı Erzurum valisidir. Bu Türk valisi bizim müttefikimize (Maraş'ta Fransızlara) saldırın, biz hiçbir harekette bulunmayalım. Bu olamaz. Hemen en enerjik tedbirleri almalıyız. İlk iş olarak Mustafa Kemal Paşa'nın atılmasını istemeli, sonra Müttefik Kuvvetlerle İstanbul'u işgal etmeliyiz." Lloyd George, 1920 yılı içinde her fırsatta Milli Harekete karşı "şiddet" ve "güç" kullanmaya çalışmıştır. Örneğin, 23 Ağustos 1920 tarihinde de İtalyan Başbakanı'nı Türkler üzerine silahlı birlikler göndermeye ikna etmeye uğraşmıştır. "İstanbul'daki Türkler artık o eski yumuşak Türkler değil, Çanakkale'de gemilerin hiçbir rolü olmuyor. Mustafa Kemal hemen hemen bitmiştir. Elinde hiçbir savaş malzemesi yok. Buna rağmen Türkler bilinemez" diyerek Türklere yönelik saldırılara ağırlık verilmesini istemiştir. Milli Hareket'e yönelik "şiddet" kullanmaya karar veren İngilizler, 16 Mart 1920'de silah zoruyla İstanbul'u resmen işgal etmişler ve İstanbul Hükümeti'ni sıkıştırmaya başlamışlardır. Harbiye Bakanı Fevzi Paşa'nın ifadesiyle, "Hükümet nota bombardımanına tutulur..." 17 Şubat 31 Mart arasında Babiali'ye 5 nota verilmiştir. Baskılara dayanamayan Ali Rıza Paşa Hükümeti'nin istifa etmesinden sonra kurulan Salih Paşa Hükümeti de fazla dayanamayarak istifa etmiştir. 5 Nisan 1920'de İngiliz isteklerini kayıtsız şartsız yerine getirecek olan Damat Ferit Paşa Hükümeti kurmuştur. Böylece, Saray, tam anlamıyla İngilizlerin kontrolüne girmiştir. İngilizler, Padişah Vahdettin'i ve Sadrazam Damat Ferit'i kullanarak Milli hareketi ezmek için her yola başvurmuşlardır. Önce Anadolu'daki Mustafa Kemal'i ve milliyetçileri "dinsiz" ve "zındık" ilan eden bir fetva almışlar, (11 Nisan 1920) daha sonra bu fetvayı kendi uçaklarıyla dağıtmışlar, sonra iç isyanları çıkarmışlar, daha sonra da Padişah'tan Mustafa Kemal üzerine bir ordu gönderilmesini istemişlerdir. (7 Nisan 1920). İngilizler, bu orduyu kendi askeri güçleriyle destekleyeceklerini belirtmişlerdir. Ordunun savaş araç gereçleri, İstanbul'da İngiliz kontrolü altındaki depolardan karşılanmıştır. Böylece Padişah Vahdettin, milliyetçileri ortadan kaldırmak için Kuvayı İnzibatiye denilen Hilafet Ordusu'nu görevlendirmiştir. Hilafet Ordusu, Nisan sonu ve Mayıs başında İzmit ve civarına yığınak yapmaya başlamıştır. Taze kuvvetlerle güçlendirilen İngiliz birlikleri de Halifelik Ordusu'nun İzmit ve gerisindeki ordugahlara yerleştirilmiştir. Bu sırada İngilizlerin maddi ve manevi olarak destekledikleri ve Milli Harekete karşı başka bir oluşum da Cemiyet-i Ahmediye'dir. Bu cemiyeti, silah ve mühimmat bakımından da destekleyen İngilizler Şeyhülislam Mustafa Sabri Efendi'yle de görüşerek millicilere karşı bir fetva almak istemişlerdir. Cemiyet-i Ahmediye, Anzavur İsyanı'nın patlak vermesinde etkili olmuştur. İngilizler, Milliyetçilere yönelik bu saldırı hazırlıkları dışında Anadolu'daki, Yunan ordusunu da alarma geçirerek "hazır" olmalarını istemişlerdir. 17 Mayıs 1920'de, İtilaf devletleri, İngiltere'nin Hyte kasabasında yaptıkları toplantıda, Yunan ordularının Batı Anadolu'yu işgale başlamasını, ancak bunun ilk aşamada Bursa ile sınırlı kalmasını kararlaştırmışlardır. Bu sırada ABD Senatosu da Batı Anadolu'nun Yunanistan'a verilmesini uygun gören bir karar almıştır. Halifelik Ordusu, Kuvayı Milliye karşısında bir varlık gösteremeyerek geriye İzmit'e çekilmek zorunda kalmıştır. 14 Haziran 1920'de Ali Fuat Paşa'nın kontrolündeki Milli Kuvvetler, İzmit'e doğru saldırıya geçmişler ve İzmit'te bekleyen İngiliz birlikleriyle Türk Milli Kuvvetleri sıcak çatışmaya girmişlerdir. Batı Cephesi Kuvayı Milliye Komutanı Ali Fuat (Cebesoy) Paşa bu çatışmayı şöyle anlatmaktadır: "İngilizler, İzmit etrafında, Hasanpaşa, Solaklar, Tepe Köy, Ağa Köyü hattının bazı yerlerine siperler

kazarak buralara Halife Kolordusu'ndan 1, 2 ve 3. alayları yerleştirmişler ve bunların cenah ve gerilerine de iki üç İngiliz taburu koymuşlardı. İzmit Limanı'nda bulunan birkaç parça İngiliz Savaş gemisi de söz konusu savunma mevkinin sağ kanadını ateşleriyle koruyabilecek bir durum almıştı."

"14 Haziran sabahının erken saatlerinde önceden kararlaştırdığım plan gereğince her taraftan yapılan baskın saldırıları Halife Kolordusu'nun birlikleri üzerinde beklediğimiz etkiyi yapmış, piyadelerinin hemen hepsi direnme göstermeksizin tüfek ve makineli tüfekleriyle bizim tarafımıza geçmişlerdi. Yalnız topçuları Kumla Çiftliği civarında mevzi alarak üzerimize ateş açmak cüretinde bulunmuştu. Fakat topçumuzun şiddetli ateşi karşısında ateş keserek İzmit şehrinin girişine sığınmışlardı. Öğleye kadar Hacı İbrahim, Solaklar, Tepeköy, Akköy hattı tarafımızdan işgal olunmuş, Halife birliklerini bizimle savaşa sokmak amacıyla üzerimize ateş açmış olan bazı İngiliz birlikleri, İzmit içerisine kadar sürülmüştü." Bu durumda bir İngiliz subayı, elinde beyaz bayrak Ali Fuat Paşa'nın karargahına gelmiş ve ateşin kesilmesini istemiştir. Eğer hareket durdurulmazsa savaş durumu yaratacakları tehdidini savurmuştur. Ali Fuat Paşa ise İngiliz subayından İzmit'in boşaltılmasını istemiştir. Görüşme sona erdikten bir süre sonra İngiliz uçakları Türk birliklerinin üzerine bomba yağdırmaya başlamıştır.

Yine Ali Fuat Paşa'ya kulak verelim:

"İngiliz uçaklarının bu saldırısı üzerine 14/15 Haziran gecesi baskın hareketi ile İzmit'in işgaline karar vermiştim. Ne yazık ki bu baskın İzmit'in kuzeyini inatla savunmakta olan Ermeni çetelerinin direnmesine rastlamış ve bu nedenle bir sonuç vermemişti. 15 Haziran'da İngilizlerin İzmit'i boşaltacakları söylentisi dolaşmışsa da gerçekleşmemişti. Aynı gün İzmit'in kuzeyine karşı tekrarlanan saldırı hareketimiz şehrin kenarlarına kadar ilerlemişti. 16/17 Haziran'da İngilizlerin karadan ve denizden İzmit'i savunmaya başlamaları üzerine hareketimizin biçimi ve niteliği değişmiş, esasen bu saldırılardan beklediğimiz sonuçlar da sağlanmış olduğundan, hareketimizi durdurmuş, birliklerimizin eski mevkillerine dönmeleri kararını vermiştim."

Ali Fuat Paşa, anılarında, İngilizlerle bir kere daha sıcak çatışmaya girildiğini şöyle anlatmaktadır:

"Kütahya'nın Milli kuvvetlerimiz tarafından işgalinden sonra İngilizler evvela çekilmiş, fakat sonra eski yerlerine dönmek istemişlerdi. Milli Kuvvetler Kumandanı ise geri dönüşlerine izin verilmeyeceğini bildirmesi üzerine iki taraf arasında bir müsademe olmuş, mateessüf iki taraf da kayıplar vermişti." Söz konusu çatışma 24 Eylül 1920'de gerçekleşmiştir.

2. Ali Fuat Paşa'nın emrindeki Milli kuvvetlerin 15 Haziran 1920'de İzmit'teki İngiliz birliklerine yönelik yaptığı saldırının intikamını almak isteyen İngilizler, 22 Haziran 1920'de Yunan birliklerini harekete geçirmişlerdir. "Yunan birlikleri kısa bir sürede, Bandırma, Bursa ve İzmit bölgesini işgal ederek İngiltere hesabına Boğazları güvenlik altına alırlar. İngilizler, Anzavur Paşa kuvvetleri ile Süleyman Şefik ve Suphi Paşaların Halifelik Ordusu'nun başaramadığı bu işi Venizelos'un Yunan Ordusu'na yaptırmak kararındadırlar."

Doğan Avcıoğlu'nun dediği gibi, "Aslında 22 Haziran 1920 Yunan ilerlemesi tamamen İngiltere'nin kontrolünde bir saldırdır. Saldırı planları İngiliz kurmayları ile birlikte hazırlanmıştır. Olayların iç yüzünü bilme bakımından geniş olanaklara sahip bulunan Prof. A.Toynbee, saldırı planlarının İngilizlerle birlikte hazırlandığını yazmaktadır."

İngilizler, 22 Haziran 1920 Yunan saldırısında Yunan ordusuna sadece saldırı planlarını hazırlayarak

destek olmamışlar aynı zamanda bu saldırıyı Yunan ordusuyla birlikte yürütmüşlerdir. Mudanya-Gemlik gibi Marmara Denizi sahil kasabaları Yunan-İngiliz ortak hareketiyle işgal edilmiştir. 22 Haziran'da Akhisar, 23 Haziran'da Kırkağaç, Soma ve Salihli, 25 Haziran'da da Akşehir işgal edilmiştir. İngiliz destekli Yunan birlikleri, 30 Haziran'da Balıkesir'i, 2 Temmuz'da Kirmesti (M. Kemal Paşa)'yı ve Karacabey'i işgal etmişlerdir.

İngilizler, 6 Temmuz 1920'de Gemlik'i işgal etmiştir. Burada İngiliz birlikleriyle Türk birlikleri çatışmaya girmiştir.

İngiliz ordusunda görevli Prof. A. Toynbee'nin, Gemlik'in işgaliyle ilgili yazdıkları, İngiliz-Yunan ortak hareketini olanca açıklığıyla gözler önüne sermektedir:

"Milliciler çekilmişlerdi. Gemlik, Yunan birlikleriyle işbirliği yapan İngiliz donanması tarafından işgal edilmişti. Halen Yunan zulmünün hüküm sürdüğü bölgedeki Yunan Genel Komutanlığı Tümen Karargahı binalarını daha önce biz (İngilizler) kullanıyorduk. Duvarlarda İngilizce yazılmış uyarı yazıları hala okunabilir durumdaydı..."

Gemlik, İngiliz-Yunan ortak planlarıyla, İngiliz-Yunan deniz ve karar birliklerince ortaklaşa işgal edilmiştir.

3. 25 Haziran 1920'de, Yunan saldırıları sırasında İngilizler, bir kısım Türk kuvvetini cepheden uzak tutmak için Marmara'nın Güney kıyılarını gözlemişler ve Mudanya'ya asker çıkarmışlardır. Buradaki Türk kuvvetleri de İngilizleri ateşle karşılaşmış, bazı kayıplar verdimiş, fakat daha sonra kasabının dışındaki mevzilerine çekilmek zorunda kalmışlardır. 6 Temmuz 1920'de bir İngiliz deniz filosu, Mudanya'yı üç saat kadar topa tuttuktan sonra işgal etmiştir. Bu İngiliz saldırısı sırasında 25 Türk askeri şehit olmuştur. Bu İngiliz saldırısının da etkisiyle 8 Temmuz'da Bursa Yunanlılarca işgal edilmiştir. Bursa'nın işgalinde İngilizlerin nasıl bir tavır takındıklarını görmek için, Amiral de Robeck'in, 25 Haziran 1920'de yayınladığı şu ultimatoma göz atmak yeterlidir: "Herhangi bir yerdeki İngilizlere ve öteki Müttefiklere karşı bir harekate girişildiği veya düşmanca bir eylemde bulunduğu takdirde Bursa kentini donanmanın ağır silahlarıyla bombardımana tutmakta veya uçaklarla saldırıya geçmekte tereddüt göster-meyeceğim." Bursa Vali Vekili Albay Bekir Sami, bu İngiliz tehdidine şu karşılığı vermiştir: "Mudanya'yı 24 saat içinde terk etmediğiniz takdirde milliyetçilerin direnişi sonunda dökülecek kanın sorumluluğu size ait olacaktır."

4. 20 Temmuz 1920'de iki İngiliz zırhlısının katıldığı bir İngiliz-Yunan karma birliği de Tekirdağ'ı, Edirne'yi ve bütün Doğu Trakya'yı işgal etmiştir. Tekirdağ'a yapılan Yunan çıkarması, İngiliz ve Yunan filolarının korumasında yapılmıştır. İşgale ateşle karşılık veren Türk topu, İngiliz ve Yunan savaş gemilerince ortaklaşa tahrip edilmiştir.

5. 21 Haziran 1920'de, 150 kişilik bir Türk kuvveti, Çamlıca tepelerinde İngiliz mevzilerine saldırmıştır. İngilizler saldırıyı makineli tüfek ve top ateşiyle püskürtmüşlerdir.

6. 5 Temmuz 1920'de Boğaziçi'nin Asya kıyılarındaki Türk çeteleri İngiliz kuvvetlerine saldırmışlardır. Çatışma bütün gün boyunca devam etmiştir. Bu çatışma sırasında İngiliz gemileri sahili ve Beykoz'u topa tutmuşlardır. Beykoz'a yönelik saldırıya bir İngiliz birliği ve bir İngiliz torpidosu katılmıştır. ABD Yüksek Komiseri Amiral Bristol bu Türk-İngiliz çatışmasını, "Boğaziçi'nin Asya kıyısında Türk kuvvetleri İngiliz kuvvetlerine saldırdı... Çatışma bütün gün sürdü. İngilizler, karadaki kuvvetlerine yardım için, sahil ve Beykoz'u gemilerinden bombardıman ettirdi." diyerek rapor etmiştir.

7. 10 Temmuz 1920'de İngilizler, Kuvayı Milliye'ye karadan ve havadan hücum etmişlerdir. Bu saldırıda önemli bir başarı elde edemedilerse de, Ali Fuat Paşa'nın verdiği bilgiye göre, bu saldırı, çevredeki Ermeni ve Rum çetelerinin saldırılarını artırmalarına neden olmuştur.
8. 11 Temmuz 1920'de Yunanlılar bir İngiliz savaş gemisinin korumasında Karamürsel'e 400 asker çıkarmışlardır. 1 Temmuz 1920 tarihli İkdam gazetesi, İngilizlerin Karamürsel'de yaptıkları vahşilikleri, "Medeni Adamlar! İngilizlerin Karamürsel'de insanlık dışı hareketleri..." başlığıyla okuyucusuna duyurmuştur.
9. 12 Temmuz 1920'de İznik Yunan ve İngiliz kuvvetlerince işgal edilmiştir. İznik, daha önce de 19 Mayıs 1919'da İngilizlerce işgal edilmişti.
- 21 Temmuz 1920'de, Lloyd George Avam Kamarası'nda yaptığı konuşmada, "Türkiye tamamıyla parçalanmalıdır. Bundan üzüntü duymak için hiçbir sebep yoktur. İngiltere Hükümeti en uygun hareket ederek Yunan birliklerinin istihdamını görüyor. Bu birlikler büyük şevk ile dövüştü. Görevi on günde tamamladı. Fransızların yardımını da elde ettik." demiştir.
10. 5 Eylül 1919'da bir İngiliz taburuyla bir Fransız taburu ve iki batarya Hatay Dört Yol'un Gürlevik mevkiinde Kara Hasan ve çetesiyle çarpışmış, çarpışmada bir hayli kayıp veren İngiliz ve Fransız birlikleri Dört Yol'a çekilmişlerdir.
11. 27 Eylül 1919'da Merzifon'daki İngiliz birliği Samsun'a çekilirken, kendisini izleyen bir Kuvayı Milliye birliğiyle çarpışmıştır.
12. Adana'da da Milli kuvvetlerle İngilizler arasında sıcak çatışmaların yaşandığını bizzat İngiliz raporlarından öğrenmekteyiz. Örneğin, 22 Kasım 1920 tarihli İngiliz Genel Rapor'unda, "Mustafa Kemal'in ordusu Adana'da İngilizlerle çarpışmakta ve Cezayir'de İngilizleri tehdit etmektedir" denilmiştir.
13. İngiltere, Kurtuluş Savaşı'nın başından sonuna kadar, hatta daha sonraki dönemlerde hep Musul'la ilgilenmiştir. Bölgedeki zengin petrol kaynaklarından dolayı Musul'u ele geçirmek isteyen İngilizler Anadolu'da ilk olarak (3 Kasım 1918'de) burayı işgal etmişlerdir. İngilizler, sadece bölgeyi işgal edip kontrol altından tutmakla kalmamışlar, aynı zamanda türlü entrikalar da çevirmişlerdir. Örneğin İngilizler, Irak'taki Kürtleri doğrudan doğruya korumaları altına almış ve bir ara Hindistan'a sürdükleri Süleymaniye'de çok iyi tanınan Şeyh Mahmud'u kazanmaya çalışmışlardır. Mustafa Kemal ise Misak-ı Milli sınırları içinde görülen Musulu'u İngilizlere kaptırmamak için elinden gelen her yola başvurmuştur. Bu yoların için de "savaş" da vardır. Mustafa Kemal, Musul'u İngilizlerden almak için, Antep'te Kuvayı Milliye Komutanlığı yapmış olan Milis Yarbayı Özdemir Bey'i Revandız bölgesine göndermiştir. Özdemir Bey'in görevi, Irak Kralı Faysal'ın, Misak-ı Milli sınırları içindeki bölgeyi işgalini önlemek ve Musul'u İngilizlerden geri almaktır.
- Revandız'da bir kısım aşiretlerin desteğini sağlayan Özdemir Bey, karşısında İngilizleri bulmuştur. Özdemir Bey'i etkisiz hale getirmek isteyen İngilizler Revandız'ı havadan bombalamaya başlamışlardır. Özdemir Bey'in kontrolündeki kuvvetler; Türk-Kürt birlikleri, 1922 Haziranından 1922 Eylülüne kadar, 4 ay boyunca, İngilizlerle birçok defa karşı karşıya gelmiş, kanlı çatışmalar olmuştur. Özdemir Bey, 30 Ağustos 1922'de, Büyük Taarruz kazanıldıktan bir gün sonra, İngilizlere karşı Derbent Savaşı'nı vermiş ve İngilizleri büyük bir bozguna uğratmıştır. 18 Eylül 1922'de Revandız-Erbil yolunun üzerindeki Musul'la bağlantıyı sağlayan Şaklava ilçesini işgal etmiştir.

Özdemir Bey'in Derbent Zaferi'yle Süleymaniye tehdit altında kalmıştır. Buranın da Türklerce ele geçirileceğini düşünen İngilizler, İngiliz mandası altında Süleymaniye merkezli bağımsız bir Kürt devleti ilan etmişlerdir. Şeyh Mahmud'u da Kürt Hükümeti'nin başkanı yapmışlardır. Ancak, İngilizlerin tam olarak kontrol edemedikleri Şeyh Mahmut, Özdemir Bey'le temas kurarak birlikte Süleymaniye üzerine yürüme önerisinde bulunmuştur. Özdemir Bey de bu öneriyi Türk Genelkurmay'na bildirmiştir. Ancak, İngilizlerle, Büyük Taarruz sonrasında İzmit ve Çanakkale civarında beliren savaş tehlikesi ve bir süre sonra da Mudanya Ateşkes Antlaşması'nın imzalanması ve İngilizlerin İstanbul'u boşaltmayı kabul etmeleri gibi gelişmeleri dikkate alan Genelkurmay, Süleymaniye üzerine yürünmesini doğru bulmamıştır.

Türkiye'nin bu tavrına karşın İngilizler bölgedeki saldırılarına devam etmişler; Kasım-Aralık 1922 ve Ocak 1923'te bölgede üç önemli saldırıda bulunmuşlar ama püskürtülmüşlerdir.

14. Büyük Taarruz sonrasında Türk ordularının Çanakkale ve Boğazlara yaklaşımları üzerine İngiliz parlamentosunda alınan karar doğrultusunda Çanakkale'deki İngiliz birlikleri takviye edilmiş ve General Harrington'a gerekirse Türk ordularıyla savaşma yetkisi verilmiştir. Bu doğrultuda İngilizler, 15 Eylül- 30 Ekim 1922 tarihleri arasında savaş hazırlıklarına girişmişler, Çanakkale'ye takviye kuvvetler, uçaklar ve savaş gemileri göndermişler, seferberlik ilan etmek için ön karar almışlar, dahası İngiltere'ye bağlı Kanada, Avustralya, Yeni Zelanda, Güney Afrika Birliği'ne, ayrıca Romanya, Yugoslavya ve Bulgaristan'a "asker göndermeleri" için çağrıda bulunmuşlardır. Yunan donanmasından da yararlanmak istemişlerdir.

SONUÇ:

"Kurtuluş Savaşı'nda Türk ordularının İngilizlerle savaşmadığı, İngilizlerin Türklere kurşun sıkladıkları..." iddiası koskoca bir yalandır.

Kaynakça:

Doğan Avcıoğlu –Milli Kurtuluş Tarihi (4 Cilt)

Sinan Meydan -Cumhuriyet Tarihi Yalanları YAZI ADI VERİLEN İKİ KAYNAKÇADAN DERLENMİŞTİR.ÖZGÜN BİR YAZI DEĞİLDİR...

Not:Bu yazıların yazarının hiçbir yazısını okumadığı kişilerin yazdıklarıyla alakalı yazı yazmak gereksinimi yoktur. Herkes kendi yoluna...